

Zamčený pokoj

sepsal Porbert Lyttumly

Yana byla zanícenou amatérkou a patřila tedy přesně k onomu typu žáků, jaké mistr Artkamu nesnášel. Jinak měl všechny ty zlodějíčky, lotry a lupiče, které obvykle ve své pevnosti vyučoval, vcelku rád. Byla to různorodá cháska, tuctoví lumpi i prohnaní vyděrači, rozcuchaní malí rošťáci i mladí lidé - prostě všichni, kteří se chtěli naučit vytříbenému umění otevírání zámků. Takovíto žáci se vždycky zajímali o jednoduchá řešení, o ten nejjednodušší způsob. Ale Yana patřila k lidem, kteří vždy chtějí znát i výjimky a různé další možnosti, nikdy se nespokojila s jednoduchým řešením. Pragmatikům, jako byl Artkamu, takoví hnidopichové lezli neuvěřitelně na nervy.

Redgardská dívka často trávila celé hodiny před zámkem a pečlivě jej zkoumala všemi šperháky a drátky, hrála si s klíčky, studovala jej zvenčí, pokoušela se zjistit, jak vypadá vložka, jak funguje mechanismus a tak dále a tak dále, prostě projevovala mnohem větší zaujetí než normální zločinec. Zatímco její spolužáci už dávno své zkušební zámky odemkli a pokračovali dál, Yana si ještě stále hrála s tím prvním. To jejího mistra dohánělo téměř k šílenství - a stejně tak i fakt, že tato žačka nakonec každý zámek odemkla, i ten nejkomplicovanější.

Děláš to všechno strašlivě složitě, úpěl vždycky a mlátil ji přitom přes uši. "Záleží hlavně na rychlosti, nejenom na technice. Vsadím se, že kdybych teď přímo před tebou strčil klíč do zámku, tak bys ho stejně neotevřela."

Yana brala mistrovy výčitky s filosofickým klidem. Koneckonců mu za výcvik zaplatila předem. Na rychlosti by pochopitelně záleželo, kdyby měla na otevření dveří pár minut, kdy kolem právě neprocházejí žádné stráže. Dívka však věděla, že takové problémy mít nebude. Nechtěla nikoho vykrádat, toužila pouze po vědění.

Artkamu zatím dělal vše pro to, aby svou žačku popohnal k větší rychlosti, ale bez úspěchu. Slovní ani fyzické útoky na ni nijak neplatily a klidně trávila nad každým zámkem čím dál více času, aby si plně vštípila všechny jeho charakteristické rysy a zvláštnosti. Nakonec už to mistr nemohl vydržet. Jednoho pozdního odpoledne, když se ta nemožná holka celou věčnost zaobírala úplně obyčejným zámkem, chytil dívku za ucho a odtáhl ji do místnosti daleko od ostatních žáků, do části hradu, kam nikdo z nich nesměl vstoupit.

Byla to zcela pustá místnost krom jediné obrovské bedny, která trůnila uprostřed. Nebyla tam žádná okna ani dveře kromě těch, jimiž sem vstoupili. Artkamu přistrčil dívku k bedně a zabouchl za ní dveře. Následovalo hlasité cvaknutí zámku.

Tady zkouším pokročilé studenty, zachechtal se škodolibě. "Uvidíme, jestli se dostaneš ven."

Yana se usmála a začala svým obvyklým pomalým způsobem zkoumat zámek. Po několika minutách se zpoza dveří opět ozval Artkamův hlas.

Snad bych měl ještě dodat, že se jedná o zkoušku rychlosti. Vidíš za sebou tu bednu? Je v ní upír, pradávny tvor, který tu živoří spoustu měsíců bez potravy, takže už úplně běsní hlady. Za pár minut zapadne slunce, a jestli do té doby neotevřeš dveře, nezbude z tebe víc než jen vysátá slupka.

Yana chvíli uvažovala, zda Arkamu žertuje, či nikoliv. Věděla, že je to zlý a krutý člověk, ale že by klidně nechal vraždit vlastní žáky? V té chvíli se ale v bedně cosi pohnulo - neklamná známka toho, jaký osud ji čeká. Zapomněla tedy na zdoluhavé zkoumání, strčila drát do zámku, bleskurychle vyhákla závoru i západku a otevřela dveře.

Artkamu stál na chodbě a krutě se šklebil: "Tak teď už snad chápeš, proč je důležité pracovat co nejrychleji."

Když Yana prchala z Artkamova hradu, stěží zadržovala slzy a slibovala si, že se do jeho područí už nikdy nevrátí. Pak se ale trochu uklidnila a došla k závěru, že právě dostala velmi cennou lekci. Když se nadcházejícího rána vrátila, její mistr nedal najevo žádné překvapení, i když v duchu přímo přetékal zlostí.

Zanedlouho odsud odejdu, vysvětlila mu tiše. "Ale myslím, že jsem vynalezla nový typ zámku, a byla bych ti vděčná, kdybys mi řekl, co si o něm myslíš."

Mistr pokrčil rameny a požádal ji, aby mu svůj výtvar předvedla.

Říkala jsem si, že bych ho mohla namontovat do té místnosti s upírem. Abys jej mohl rovnou vyzkoušet v praxi.

Artkamu na ni hleděl pochybovačně, ale představa, že se té nesnesitelné holky konečně zbaví, ho přivedla takřka do smířlivé nálady. A tak ji nakonec do zkušební místnosti pustil. Po celé ráno a většinu odpoledne dívka pracovala v sousedství spícího upíra, odstraňovala starý zámek a nahrazovala jej svým novým prototypem. Konečně požádala mistra, aby se na její dílo podíval.

Prohlédl zámek znaleckým okem, ale nenašel na něm nic moc zajímavého.

Je to první a jediný zámek, který se nedá nijak vypáčit, vysvětlovala. "Odemkneš jej pouze správným klíčem."

Mistr se jen posměšně ušklíbl a dovolil Yaně, aby ho v místnosti zavřela. Dveře zaklaply a Artkamu začal pracovat. Ke své hrůze však zjistil, že zámek je mnohem složitější, než se původně domníval. Vyzkoušel k jeho otevření všechny možné způsoby, ale nakonec si uvědomil, že se musí uchýlit k metodě své nenáviděné studentky a začít pečlivě zkoumat jeho mechanismus.

Musím už jít, volala na něj Yana zpoza dveří. "Přivedu do téhle pevnosti někoho od městské stráže. Víím, že je to proti pravidlům, ale myslím, že zdejší obyvatelům by příliš neprospělo, kdyby se tu volně potuloval hladový upír. Začíná se stmívat, a i kdybys ty dveře neodemkl běžným způsobem, upír možná nebude tak hrdý a únikovou cestu si otevře klíčem. Pamatuješ, jak jsi říkal: "I kdybych teď přímo před tebou strčil klíč do zámku, tak bys ho stejně neotevřela?"

Počkej! křičel za ní Artkamu. "Použiju klíč! Kde je? Zapomněla jsi mi ho dát!"

Ale odpověděl mu jen zvuk kroků, které se postupně vzdalovaly v chodbě. Zlodějský mistr zdvojnásobil úsilí, ale ruce se mu třásly strachem. Bez oken nedokázal určit, nakolik už den pokročil. Strávil v téhle temné díře jen minuty, nebo už hodiny? Jediný, kdo čas hlídal zcela přesně, byl upír.

Artkamovi se strachem třásly ruce a nástroje ho přestaly poslouchat. Drátek se mu zasekl v klíčové dírce jako nejposlednějšímu žáčkovi. Zařval a začal zoufale bušit do dveří, i když věděl, že ho jen stěží někdo uslyší. Když nabíral dech k dalšímu výkřiku, zaslechl v bedně za sebou tiché klapnutí.

Upír si zlodějského mistra prohlédl hrozivě vyhládlýma očima a zuřivě se na něj vrhl. A těsně před smrtí to Artkamu spatřil: na řetízku, který někdo upírovi ve spánku připjal kolem krku, se houpal klíč.